

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760343584/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

ge, matte og dog ligesom med en stille, spørgende Bebrejdelse: vil Du ikke kendes ved os? hvad har vi gjort Dig? haaner Du vor Grimhed – saa løft Dig selv og os! eller forsvind og lad os være grimme og skikkelige, vi kan ikke gøre for det!

Uvilkaarligt greb han til Manuskriptet, som han havde under Armen; og han følte til den lille Pakke Breve i Lommen. Jo de laa dér. Løfte sig selv – løfte paa disse Huse, disse Mennesker – aa, han vilde, han skulde, han kunde!

Han havde løbet den lille Seddel igennem, mange Gange stavet sig gennem disse Ord, skrevne ligesom i Tusmørke – den halvblinde Kones Tusmørke.

Meningen var vel nogenledes den, at Gerhard maatte disponere over den forseglede Pakke Breve – sandsynligvis en Brevveksling mellem Ulf's afdøde Moder og hendes Søster Madam Ravn – naar Hensynene til Ulf ønskeliggjorde, at Brevene blev forevist »den rette Person«. Men tillige sagde Seddelen, at Brevene kun var bestemte for Ulf »eller den, som stod ham nærmest, ja meget nær.«

Hemmelighedsfuldt og unægtelig uklart – tænkte Gerhard; og han ønskede i sit stille Sind, at den Samtale eller de Samtaler, han havde haft med Madam Ravn, havde været mindre hemmelighedsfulde og uklare. En ikke almindelig Søkendekærlighed og et ret intensivt Had til Ulf's Fader – hvem Madam Ravn nævnede som »Justitsraaden« – det var Hovedindtrykket, som var blevet siddende hos Gerhard efter disse Morgnernes og de sene Aftentimers hviskende Meddelelser. Et Tryk, et tungt Besvær ved at udtale sig eller en Frygt for at udtale sig, havde hvilet over den ellers klare og paa sin stille Maade myndige Kone. Naar Gerhard spurgte om den lille Alma – Konferensraadens Plejedatter eller Adoptivbarn – saa tav Madam Ravn haardnakket og ytrede kun engang: ja *hende* fik han, den lumpne Mand, da han skulde gøre sine Synder gode igen, den snavs Forfører! – Og da Gerhard spurgte: var Konferens ... var Justitsraaden og Deres Søster da ikke gift? saa nikkede Madam Ravn hæftigt og svarede: jo gift var

de – hvad de aldrig skulde været – og skilt blev de og – og – saa døde hun, og Barnet kom til mig – og derfra fik han det – for han *vilde* have det og vidste godt, at vi lige laa i Sygdom og Elenighed og jeg var som tosset af Sorg og Nattevaagen og kendte ikke mine levende Raad, naar jeg bare kunde gore *ham* nogen Fortræd!

Jamen De gjorde ham da ingen Fortræd ved at lade Barnet komme til ham – naar De mente, at De ikke selv kunde forsørge det! sagde Gerhard, for hvem det Hele saa smaat begyndte at blive taaget.

Men hun nikkede blot – med Ediths korte, bestemte Smaanik og der var intet mere at faa at vide. Og da Gerhard hen for sig selv mumlede: altsaa Ulf og Alma Søskende – og Ulf og Edith Søskendebørn – ja jeg har tænkt mig det paa Ligheden! saa var det, at Madam Ravn rejste sig op, gik til Kommoden og syntes at søge efter noget Brevpakken, som Gerhard først fik ved Afrejsen.

Men om denne Søster holdt hun af at tale med Gerhard – og det var et stille, lidende Sværmeri, der aabenbarede sig hos den jævne, simple Kone. De mange spredte Træk af en sund, sikker Forstand, et varmt Hjærte, et i de smaa fattige Kaar stolt og ærekært Sind, som Gerhard fra Dag til Dag fandt hos Madam Ravn, de gik alle igen i hendes Fortællinger om denne Søster – men udvidede, forstørrede, tilsatte med et originalt Temperaments, en fantastisk, romantisk Naturs hæftige Følelser, Higen efter at hengive sig, Utaalmodighed og Blødhed, Frihedstrang og Hensynken i Skuffelsens Vemod. Der var upaatvivleligt for Madam Ravn kun denne ene Kvinde i Verden – værd at elske, at beundre, at lide for og med – og at hævne.

Ulfs Moder; ganske og aldeles Ulfs Moder! tænkte Gerhard og trykkede »Tante Evas« Haand. Og hun beholdt hans Haand i sin, anstrengte sig for at se hans Blik og mumlede: Aa De skulde have kendt hende! stakkels Ulf! de Mennesker, der har saadant at slægte paa, de bliver aldrig lykkelige men ligegodt er det